

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IV. (XX.) ÉVFOLYAM, 40. SZÁM 2009. OKTÓBER 29.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

HÚSZ ÉVES
A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEŒ ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

OKTÓBER 23.

Úgy tûnik, hogy mindenki nagyon elégedett az idei október 23-ával. A Bajnai-kormány megkapta azt, amire vágyott. Nem dobálták õket meg, nem köpködték le õket. Igaz, nem is nagyon volt kinek, mivel a rendõrség légmentesen lezárt minden lehetséges területet. 23-án reggel szinte csak rendõroket lehetett látni, s persze a hivatalos ünnepségre igyekvõ nagyköveti kocsikát, szépen felzázlózva. Azért mindjárt más az ilyen belvárosi utca, mint amikor levélkézbesítõk vagy tüzoltók ezrei vonulnak a parlament elé! Az ilyen utca megnyugtatja kormányunkat.

Szóval a kormány megúsza. Elégedett lehet a Fidesz is. Egy szép kis ünnepséget hoztak össze jó messze a Belvárostól, Nagytétényben. A Fidesz ugyanis az idén nem akart bulit. Még mit ne? Meg kell mutatni a világnak, hogy mi egy békés párt vagyunk, demokratikusan akarunk hatalomra jutni, nem az utca erejével. Még megszólánának bennünket az EU urai, s az igazán nem kívánatos. Öt hónap múlva ugyanis már a Fidesznek kell egyezkedni velük, ami nem is lesz olyan egyszerű. Orbán Viktor is szépen kicsíphette magát az ünnepre, ilyen hosszúra szabott zakóban volt, hófehér ingben. Az egész olyan petõfis volt. Nem csúnya, de azért remélem, hogy a választások után nem ez lesz a kötelezõ viselet. A Fidesz még valamiért nyugodtan dõlhet hátra. A Jobbik se csinált túl nagy gubancot. Persze, felvonult a Magyar Gárda, pedig már nem lenne szabad. De mindez apróság ahhoz képest,

hogy mit lehetett volna csinálni. Nem volt utcai csata, vízágyú, lövöldözés, oszlátás, semmi. Lehet, hogy megegyeztek az MSZP-vel vagy a Fidesszel, vagy mindkettõvel, hogy nem csinálnak botrányt? Szóval, mindenki elégedett. Talán csak barátom gyereke nem, aki nem érti, miért kellett megint fehér ingben menni az iskolába. Rühelli ugyanis, mármint a fehér inget, sõt talán idõvel október 23-át is.

VÁLASZTÁSI KAUCIÓ

A múlt héten az Országos Választási Bizottság elõállt egy régi ötletével: ne legyen kopogtatócédula a választásokon, legyen kaució, azaz minden induló párt fizessen be egy bizonyos összeget. Értem én, hogy az Országos Választási Bizottság nehéz helyzetbe került. Nem véletlen, hogy az Országos Választási Iroda vezetõ asszonya is a biztos nyugdíjat választotta a bizonytalan jövõ helyett. Ha valaki tudja, akkor õ tudja, hogy nem tud a pártok kedvében járni. A választásokat szabályozó törvények és rendelkezések – finoman szólva – nem fejezik ki a mai politikai valóságot. Az Országos Választási Bizottság ráadásul nem képes megakadályozni a választási törvények megsértését sem. Nincsenek szankciók. Elég, ha jön egy radikális, mindenre elszánt és felkészült párt, mint a Jobbik, és egy perc alatt bohócot csinál az egész polgári demokratikus választási rendszerbõl.

Ne gondold, hogy az OVB azért aggódik, hogy a Munkáspárt esetleg nem jut be a parlamentbe. A polgári demokrácia azért van, hogy védje a tõke uralmát a magunkfajta antikapitalistáktól. Az OVB

azért aggódik, mert tudja: ennek így rossz vége lesz. Ma már a piacon 1000-2000 forintba kerül egy-egy cédula. Na, már most könnyû kiszámítani, hogy 176-350 milliót is le kell szurkolnia annak, aki mind a 176 egyéni választókerületben pénzzel akarja megszerezni a jelölt indulásához szükséges feltételeket. A pénznek persze enélkül is döntõ szerepe van a választásokon, hiszen ahhoz, hogy egy párt megszerezze a hatalmat, három-öt milliárdot is elköltenek. Mindez odavezet, hogy az emberek már nem hisznek a parlamenti és az önkormányzati választások tisztaságában, következésképpen hitelüket vesztik a megválasztott testületek.

Lehet, hogy az OVB-ben még vannak emberek, akik aggódnak a demokráciáért. A nagy pártokban nincsenek. Az MSZP képviselõje kijelenti, hogy a „kauciók szisztéma megakadályozza azoknak a politikai erõknek a megjelenését, amelyek nem rendelkeznek megfelelõ anyagi háttérrel”. Miért, eddig hány párt fordulhatott meg a parlamentben? Kíváncsi lennék arra is, hogy az MDF, a Lehet Más a Politika kitõl kapta a kopogtatócéduláit? Az SZDSZ már lelkesebben fogadta a pénzes ötletet. Persze, nekik pénzük még lenne, csak emberük nincs már. A Fidesz egyik embere olyan szép mondatot mondott, hogy beírtam az emlékkönyvembe: „a jelölt a kopogtatócédulák összegyûjtése révén személyes kapcsolatba tudott lépni a választókkal, ami nagyon fontos szempont”. Ámen!

Na, már most, ami bennünket illet! Egy, mi nem tudjuk befolyásolni a választási rendszert. De lényegét tekintve egyik megoldás sem demokratikus. Induljon az, aki indulni akar. Ez lenne demokratikus, és erre is vannak jó európai példák. Kettõ, a Munkáspárt akkor számíthat sikerre, ha lesznek jelöltjei, ha a csalódott munkáshoz eljut a szava. Ne törjük tehát a fejünket a kaución, hanem gyûjtsük a pénzt a párt választási kiadásaira, és menjünk az utcára, hogy bennünket lássanak, ne csak a Jobbikot és a Lehet Más a Politikát!

ELÉG VOLT A RABLÓGAZDÁLKODÁSBÓL!

BESZÉLGETÉS MÓRI JÓZSEFFEL, CSONGRÁD MEGYEI KB-KÉPVISELŐVEL

Móri József belépése óta aktívan dolgozik a pártban, részt vett az ásothalmi alapszervezet újjászervezésében is. Céljai világosak: „A munkások kapják vissza a becsületüket, a fizetésüket, a nyugdíjasok a nyugdíjukat. Azt akarjuk mi mindannyian, hogy épüljenek magyar áruházak, ahol magyar termékeket vásárolhatunk. A magyar áru élvezzen előnyt a külföldivel szemben! Ezzel elérhetjük, hogy megszűnjön a munkanélküliség, és ne legyenek éhezõ gyerekek, mert ma sajnos sok gyermeknek nincs mit ennie. Mindez csak akkor teljesülhet, ha a munkás bejut a parlamentbe, és hallatja a hangját, képviseli a dolgozó emberek érdekeit.”

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– 2001-ben Bogdán Pista bácsi, az akkori helyi elnök azért gyűjtött aláírást, hogy Kádár Jánosnak állítsanak emlékművet. Örömmel aláírtam, ekkor kérdezte meg, hogy volna-e kedvem belépni a Munkáspártba? Igent mondtam, de sajnos Pista bácsi beteg lett és meghalt, az alapszervezet pedig megszűnt. Az idén Interneten megkerestük a Csongrád megyei elnököt, Zsiga Tamást, aki azonnal felvette velünk a kapcsolatot, és szervezni kezdtük helyben a Munkáspártot. Meg is alakult az ásothalmi alapszervezet: 2009. május 9-én Zsiga Tamás, Kádár Pista bácsi, id. Nagyvári László és ifj. Nagyvári László részvételével 10 fős alapszervezetet hoztunk létre. Azóta létszámunk 20 főre emelkedett. Megalakulásunknak híre ment a faluban, és egyre többen jelzik belépési szándékukat és támogatásukat. Célunk, hogy sokan legyenek, és aktív munkával erősítsük a pártot, szervezzük a dolgozó embereket.

– *Volt nálatok elnöki látogatás?*

– Igen, járt itt Thürmer elvtárs, részt vettünk a Kendergyár lebontása elleni tiltakozáson, utána a Marx téri piacon örömmel fogadtak bennünket. A mórահalmi és az ásothalmi polgármester is szívesen látott minket. Thürmer Gyula beszélgetése a tagsággal és az érdeklődőkkel nagyon tanulságos és hasznos volt.

– *Családod hogyan viszonyul politikai elkötelezettségedhez?*

– Teljes odaadással segítenek és támogatnak.

Móri József

1958-ban született Soltvadkerten, kétkezi munkás szülők gyermekeként. Három testvére van. 1984 óta házasságban él, fia 13 esztendő. Tizenegy éve az ásothalmi erdészethél dolgozik erdészeti szakmunkásként, miközben több tanfolyamot is elvégzett. Határozott, jókedélyű, sportos ember. Igazi, öntudatos munkás, óriási tenni akarással és szorgalommal. Hét éve tagja az Ásothalmi Polgárőr Egyesületnek, több alkalommal is kapott oklevelet a polgárőrségben végzett munkájáért és a Határőrségnek nyújtott segítségéért a bünyüldözés terén.

– *Mi a véleményed az elmúlt idők változásairól?*

– A rendszerváltás óta sokkal rosszabbul élünk. Javulás semmilyen téren nem tapasztalható. Megtörtént rengeteg munkahely megszüntetése, a mezőgazdaság tönkrevérése és az állattartás lenullázása. Mióta a multik betették a lábukat, a munkásembernek nincs rendes fizetése, a kétkezi munkás teljesen elszegényedett, míg a multik dúskálnak a javakban, és egyre gazdagabbak a milliárdosok. Elég volt a rablógazdálkodásból! Saját magunknak kell formálni a sorsunkat!

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Galambokat tenyészték, röpgalambjaim vannak. Szeretem a focit, a kisfiam minden meccsén ott vagyok. A televízióban az ökölvívást nézem, fiatalabb korban versenyszerűen űztem ezt a sportot.

– *Ha találkoznál az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– Legyen egészségünk, a Munkáspárt jusson be a parlamentbe, növekedjen a dolgozó emberek életminősége.

– *Miért dolgozol a pártban? Miért indulsz képviselőként?*

– Azért, mert azt akarom, hogy a Mun-

káspárt velem együtt bekerüljön a parlamentbe. A munkások kapják vissza a becsületüket, a fizetésüket, a nyugdíjasok a nyugdíjukat. Azt akarjuk mi mindannyian, hogy épüljenek magyar áruházak, ahol magyar termékeket vásárolhatunk. A magyar áru élvezzen előnyt a külföldivel szemben! Ezzel elérhetjük, hogy megszűnjön a munkanélküliség, és ne legyenek éhezõ gyerekek, mert ma sajnos sok gyermeknek nincs mit ennie. Mindez csak akkor teljesülhet, ha a munkás bejut a parlamentbe, és hallatja a hangját, képviseli a dolgozó emberek érdekeit. A kádári időkben volt mosoly az emberek arcán, most egyre kevesebb.

Már nincs se munka, se kenyér, munkátlanásra kényszerítik és szoktatják az embereket. Aki dolgozik, azt is kirúgja a multi, ha megbetegszik. A kórházban a betegnek kell megvenni a kötszert és a gyógyszert. Ezt nevezik jóléti rendszerváltásnak?

– *Milyen újságokat olvasol?*

– Egy ideje csak A Szabadságot olvasom. Ennek eszmevilága áll közel hozzám, és őszintén le van írva benne az igazság, ezenkívül modern, ami engem érdekel. ■

MUNKÁSPÁRT A KISMAMÁKKAL, A KORMÁNY ELLEN

Kisgyermekes anyukák is tüntettek kedd délután a Szociális és Munkaügyi Minisztérium épülete előtt. A Munkáspárt aktivistái elhozták családtagjaikat is, hiszen a szakértőinek csúfolt MSZP-kormány meggondolatlan és haszonleső megszorításai mindenkét érintenek.

„Elítéljük, hogy a szocializmus utolsó szociális vívmányát is szétverjék! Ezért követeljük az összes magyarországi família nevében, hogy a családi támogatás összegét ne adják hozzá a dolgozó emberek adóalapjához! A válság közepette, amikor amúgy is tömegek válnak munkanélkülivé, s egyre kevesebb jövedelemből kell megélni, ne a családokat sújtsák további jövedelem-elvonásos intézkedésekkel, a kormány ne innen vegyen el még többet azért, hogy pótolja a kieső bevételeit! A családi támogatás megadóztatása helyett inkább a többszáz milliós villákra, autókra és yachtokra vessen ki luxusadót!” – mondta beszédében Delikát Dóra.

A pestlőrinci munkáspárti anyuka követelte: a gyest és a gyedet állítsák vissza eredeti formájába, azaz előbbi legyen újra három, utóbbi pedig két év. Ez már csak

amiatt is különösen indokolt, mivel a kismamák között amúgy is hatalmas arányú volt a munkanélküliség, ami a krízis beálltával csak nőtt. Tényleges esélyt kell adni a kismamáknak, hogy visszatérjenek a munka világába. Ezt egyebek mellett úgy lehetne elérni, ha állami támogatást kapna az a cég, amely kismamát foglalkoztat. Indítványozzák még tényleges állami program létrehozását a részmunkaidős munkahelyteremtés és az otthoni foglalkoztatás érdekében.

„Követeljük a Bajnai-kormánytól a fentiek mellett, hogy a gyermekes családok részesüljenek több adókedvezményben, illetve, hogy a jelenlegit szélesítsék ki az egy- és kétgyermekes családokra is! Nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy felháborítónak véljük a kormány kivonulását olyan fontos területekről, mint az iskolai étkeztetés, a tehetség-gondozás és az alapfokú művészeti oktatás. Úgy gondoljuk, hogy mindezek által épp az oly sokszor és fennköltén hangoztatott esélyegyenlőség fog eltűnni végképp, s a szegény és hátrányos helyzetű gyermekeknek nemhogy esélyük nem lesz jobb életre, de még az alapvető szükségleteik kielégítése is veszélybe fog kerülni” – hangsúlyozta Delikát Dóra.

A tiltakozást követően a munkáspártiak petíciót nyújtottak át a minisztérium képviselőjének.

KI AZ UTCÁRA! A MUNKÁSPÁRTI AKTIVISTÁK JÓRÉSZE MEGÉRTETTE AZ ÚJ JELSZÓT. NEKÜNK KELL HÉTRŐL-HÉTRE, UGYANABBAN AZ IDŐPONTBAN, UGYANAZON A HELYEN OTT LENNÜNK. PROPAGANDA-ANYAGUNK, ASZTALUNK, TRANSPARENTSÜNK MÁR VAN, CSAK ELSZÁNTSÁG KELL HOZZÁ. NINCIS MIRE VÁRNUNK, AKI A TAGGYŰLÉSEN VITATKOZIK, KIFOGÁSOKAT KERES ÉS KIBÚJIK A MUNKA ALÓL, AZ ÁRT A MUNKÁSPÁRTNAK!

TÁBOROZTAK A FRONTOSOK

Immáron hagyománnyá vált a Baloldali Frontnál, hogy amíg az ország '56 lázában ég, az ifjúkommunisták átszellemült ünnepek és demonstrációk helyett táborban töltik a hosszú hétvégét, ahol a közösségé, a kötetlen és nagy beszélgetéseké, és persze a mozgalmi munkáé a főszerep. Mert fiataljaink tudják jól, azt az időt, amit a tőke emberei ünneplésre – ünnepeltetésre szánnak, ki kell használni ellenük.

Az idei év táborának helyszíne Komárom egy üdülőkörzete, a Duna-menti, festői környezetben fekvő Fenyves tábor volt. A KISZ egykori faházai kiváló alkalmat adtak a közös szórakozásra, eszmecserére. A háromnapos program első napján Thürmer Gyula pártelnök is meglátogatta a táborozókat. Előadást is tartott, melyben felvázolta a Munkáspárt és a fiatalság jelenlegi helyzetét, konkrét ötletekkel buzdította még több és jobb munkára a frontosokat. Vele tartott a párt Komárom-Esztergom megyei elnöke, Tóth István is, aki nagy szeretettel köszöntötte az ifjúkommunista táborozókat, és biztosította őket a megyei pártvezetés részéről történő mindenféle szükséges segítségről. Az estét a frontosok sültszalonnázással, csocsózással, asztaliteniszezéssel zárták. A második napon Szabó Tamás frontelnök bemutatta az újoncok számára a front struktúráját, valamint röviden felvázolta a szervezet működési elveit. Bemutakoztak az alapszervezeti elnökök is, az ózdiaktól kezdve az egrieken át a soproniakig. Értékes tapasztalatokat cserélhettek az ország minden szegletéből érkezett Front-tagok. Tiago Vieira, a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség portugál elnöke is ellátogatott Budapestről az eseményre. Egy fantasztikus ebéd után következett a nyílt vezetőségi ülés, amelyen az elnökségi tagok országos viszonylatban megbeszélték a legfontosabb teendőket és kifejtették véleményüket a jelenlegi helyzetről. Az ülés értékes véleményekkel is bővült a vezetőségen kívül dolgozó tagok által. Este a versenyeké, vetélkedőké volt a fő szerep, melyek közül a legnagyobb hangsúlyt az asztalitenisz bajnokság, valamint a csocsóverseny adták.

A harmadik nap délelőttjén az utolsó Front-alapszervezeti problémákat is megtárgyalták, és minden tag ötletekkel, értékes tapasztalatokkal, jó hangulatban hagyta el délutánra a tábor helyszínét, már a jövő évi tábort várva.

A SZABADSÁG FEGYVER, HASZNÁLJUK!

INDÍTSUNK PLAKÁT-LAVINÁT!

Mindannyian tudjuk, hogy a Munkáspárt egyik legfontosabb feladata pártunk, ideológiánk, és mindezek szócsove: A Szabadság újság népszerűsítése, reklámozása. Pedig égető szükség lenne rá, hiszen ezáltal tudunk eljutni az emberekhez, ezáltal tudunk megszólítani minél szélesebb dolgozói rétegeket.

Ötletem nem bonyolult okfejtés adta: maga az újság címlapja.

A Szabadság első oldalán mindig szerepel valamilyen figyelemfelkeltő, nagyobb ábra, provokatívabb fénykép, rajta címként frappáns, agitációra kiválóan alkalmas, elgondolkodtató, és nem utolsó sorban mindig a heti aktualitással foglalkozó, messziről is jól látható szöveg.

Mivel újságunk eleve A4-es méretben jelenik meg, a reklám-plakát máris adva van!

A teendő mindössze annyi, hogy lefénymásoljuk, és minél több helyen kiragasszuk ezeket a rögtönzött plakátokat! Nem kell messzire mennünk: elég, ha mindenki saját lakóhelyén, legalább a legfeltűnőbb helyekre kirakja. Heti szinten az egész feladat nem vesz igénybe egy óránál több időt.

Gondoljunk csak bele: ha országosan a legtöbb település központjában kirakjuk hetenként az éppen aktuális A Szabadság címlaldalt, hány embert tudunk megszólítani!

Sokkal több ember ismerheti meg pártunkat, mint eddig! Tudjuk, hogy a média világában hallgatnak rólunk, az emberek többsége nem keres minket: nekünk kell megtalálni az embereket. Ha országszerte alkalmazzuk – akár a mai naptól – ezt a módszert, és havonta nem több, mint két szimpatizáns talál meg minket ezáltal, máris megérte! A mostani számtól kezdve A Szabadság címlapján a Munkáspárt elérhetőségei is megjelennek – munkánk sikere az érdeklődők számában is mérhető lesz. Kezdjük el a plakátragasztást mi magunk, folytatni fogják az aktivisták, a szimpatizánsok. Ragasszunk plakátot, osszunk szórólapot A Szabadság címlapjával! Képzeljétek, mekkora lavinát indítottunk!

DELIKÁT DÓRA

ISKOLA-, POSTA-, VASÚTBEZÁRÁS – HALÁLRA ÍTÉLIK A VIDÉKET

Az újabb 33 vasútvonal bezárásával nem a MÁV-nak akar megtakarítani a Bajnai-kormány, hanem kikényszeríteni a Volán-cégek privatizációját. Ez semmivel sem különbözik az elmúlt 20 év privatizációs logikájától: tönkretenni valamit, hogy utána a romokon a multi vagy a baráti cég áruljon ott gagyit – drágábban. Esetünkben ez a közlekedés. Van azonban egy nagy különbség: az iskolák, a posták, a rendelők és gyógyszertárak bezárása után a vasútvonalak megszüntetése végképp halálra ítél több tucatnyi, zömében elszegényedett falut. Igaz, az ingatlanok ezután olcsón megszerezhetővé válnak...

A kormány jövőre 33 vasúti pályaszakaszon nem kíván megrendelést adni személyszállítási közszolgáltatásra. Ezen az összesen ezer kilométer hosszú vasúti pályaszakaszon naponta 6400 utas utazik, a vonalak üzemeltetési költsége pedig évi 7 milliárd forint. Hónig Péter közlekedési miniszter szerint ezt meg lehet takarítani, s a megspórolt pénzből bőven futná a busz-közlekedés fellendítésére. A korábban már a Fidesz-kormányt is szolgáló, most szakértői MSZP színekben tetszelgő miniszter szerint gondos és körültekintő felmérések, úgynevezett esettanulmányok, magyarán a környéken lakók életére gyakorolt hatások ismeretében hozták meg a döntést.

Nos, ebből egy szó sem igaz. Ha csak azt nem tartjuk „gondos és körültekintő” felmérésnek, hogy a minisztériumi könyvelő összeszedett tucatnyi tételt, aminek leírásából összejön 7 milliárd forint. A MÁV meg sem próbált megoldást keresni: így például még csak kísérletek sem történtek a meglévő vasúti hálózat kihasználásának növelé-

sére, a vasúti és közúti szállítás azonos gazdasági feltételeinek biztosítására. Mi több: a MÁV-ban fel sem merült, hogy felmérje, hogy az eddig bezárt vasútvonalak milyen következményekkel jártak. Például, hogy történt-e egyáltalán megtakarítás?

Tisztázzuk: a 7 milliárd forint rengeteg pénz, azonban még a vasúttársaság közép- és felső vezetésének éves bérköltségeit sem fedezi. Természetesen prémiumostól. De nem is ez a lényeg.

A korábbi és a mostani vasútvonalakat szinte kizárólag a halmozottan hátrányos helyzetű térségekben zárják be. Szabolcsban például a megye 11 vonalából kettőben részben, ötben pedig teljesen leállnának a szerelvények. A személyvonatok ezentúl lényegében elkerülnek Baktalórántháza, Csenger, Fehérgyarmat, Mátészalka, Nyírbátor és Vásárosnamény környékét.

Itt nincs munkahely, a kisiskolákat, a gyógyszertárakat, a kispostákat is már rég bezárták. Az itt élők egyetlen esélye, ha bejárnak dolgozni a városba. Ha nincs vonat, ezt megtehetnék a volán-buszokkal.

Azonban még a minisztériumi adatok is alátámasztják, hogy a jelenlegi jegyárak mellett ez mindössze azt jelentené, hogy a MÁV állítólagos megtakarítása ezután a Volán-cégek hiányát növelné. A Volán-nak ma nincs pénze újabb járatok indítására, marad hát a „kényszerű” privatizáció. Az MSZP-kormány szakértői is tökéletesen tisztában vannak vele, hogy a magánosított buszcég drasztikusan emelni fogja az árakat, így érné meg csak buszjáratot indítani a „fekete lyukba”. Nem nehéz kitalálni, hogy ezt az elszegényedett környéken kevesek fogják csak tudni megfizetni. Marad az elköltözés, a települések elnéptelenedése vagy a falvak végső „elgettősodása”.

Mind a kettőnek megvan a maga „előnye”. A kiürült falu fillérékért felvásárolható, felvehető majdani „fejlesztésére” kormányzati és uniós támogatás. Ezt természetesen megtehetné a mostani polgármester is, de hát parlamenti hátszél nélkül kinek sikerülhet ilyesmi... A következő kormány alighanem nem mszp-s, hanem fideszes lesz. Egy percig se higgyük azonban, hogy a Fidesz ígéreteihez híven mindent visszaállít, amit Bajnai megszüntet. Úgynevezett szakpolitikusa is meghagyta a kényelmes kiskaput: ott indítják újra a vasutat, ahol lehet. S ki dönti el, hogy hol lehet?

A másik lehetőség, a falvak de facto lággerré változtatása. Se ki, se be. Éldegéljenek itt csak segélyből, pontosabban amennyi ide eljut abból. Avagy induljanak el Budára gyalog, igazságot kapni a jó királytól... ■

Komló elszigetelve

A 33 bezárással ítélt vasúti mellékvonal egyike a Komló és Godisa közötti. Az egykori bányászváros lakói vonattal járnak Sásdra, onnan pedig átszállással tudnak eljutni a fővárosba. Télen, ha a hó miatt a buszok nem tudnak elindulni, a helyiek közösségi közlekedés nélkül maradnak. A szocialista városvezetés nem tiltakozott a szárnyvonal bezárása ellen a szaktárcánál.

NEM REFORM, LOPÁS!

A reformnak csúfolt pénzkivonás a vasúti közlekedésből legkevésbé sem szakmai alapokon, láthatóan hamis utasszámok felhasználásával, és még nyomokban sem az utasok érdekében történik. A bejelentett csomag a MÁV évtizedek óta működő áporodott struktúráját, a hatékonyság és az utasközpontúság teljes hiányát fenntartva rontja tovább a magyar vasúti közlekedés színvonalát, és ezzel egyébként minden létező uniós irányelvvel is szembefordul. Egy állatkert-igazgató is tudja, hogy a nyitvatartási idő csökkentésével csak a bevételei csökkennek, a kiadásai nem, hisz az állatok ugyanannyit esznek majd, és ugyanannyi gondozó is kell. Ez a gondolatmenet a Bajnai-kormány számára, úgy látszik, követhetetlenül nehéznek bizonyult, hisz ugyanez igaz a MÁV-ra is. A szolgáltatás csökkentése a bevételeket csökkenti, azonban a hatalmas vízfej és fix költségek miatt a kiadásokat nem. Vajon a miniszterelnök, a közlekedési miniszter, a kormánybiztos együtt sem okosabb bármelyik állatkert-igazgatónál? Vagy épp nem is az a céljuk, hogy Magyarországon jobb és hatékonyabb legyen a közlekedés? A vasútreformnak csúfolt átalakítás mögött a magánbuszos lobbiternyezésének elősegítése húzódik, melynek csak egyik, igen káros eszköze a vasútvonalak bezárása. Eközben persze tovább folyik a MÁV pazarló és korrupt struktúrájának továbbélte. Ne feledjük: a BKV-val ellentétben mindmáig nem tették közzé a MÁV tanácsadói szerződéseinek és száz-

millió végkielégítéseinek listáját, pedig ezek sokszor egy személyre vetítve is meghaladják egy vasútvonal bezárásával elérhető lehetséges megtakarításokat. Miközben a rombolás, a pazarlás és a titkolózás folytatódik, még csak reakció sem érkezett az országos ütemes menetrendre vonatkozó részletes javaslatunkra. A kormány csak kevesebb vasútvonalban, kevesebb utasban, de ugyanakkora MÁV-vízfejben és korrupcióban gondolkodik, valódi szolgáltatásjavításban, valódi reformban egyáltalán nem. Amíg a MÁV rossz struktúrája, elképesztően pazarló működése nem változik, a valódi regionális közlekedési szövetségek nem jönnek létre, a vasút nem fog jobban működni. Mivel a jelenlegi intézkedések csupán a vonalak bezárásáról, és a magánbuszos-lobbi helyzetbe hozásáról szólnak, kijelenthetjük, hogy szemenszedett hazugság a remélt milliárdos megtakarítás, az intézkedéstől a vasút bevételei csökkennek majd, kiadásai nem. Nehéz persze olyan számokkal vitatkozni, amelyek mögött semmilyen valós szakmai anyag nem áll, egy-két értékelhetetlen színvonalú, politikai felhangú dolgozaton túl. A miniszterelnök hagyjon fel a vasúti közlekedés rombolásával, vonja vissza a vasútbezárási terveket, és távolítsa el tisztségéből a feladatára alkalmatlan, a közvéleményt hamis utasszámokkal megtévesztő Hónig Péter minisztert és kormánybiztosát.

Városi és Elővárosi Közlekedési Egyesület

VOLT EGYSZER EGY SEBESVONAT...

Néhány évtizeddel ezelőtt közlekedett a Dél-Alföld fővonalán Békéscsabáról Szegeden át Dombóvárra, majd később csak Szeged és Pécs között – sebesvonat.

Szinte zsúfolásig telve vitte-hozta az utasokat a Dél-Alföldről a Dél-Dunántúlra és vissza. Ez a vonat az Alföld-Fiume vasútvonal részén közlekedett motorvonatként. Ez azért lényeges, mert már akkor környezetkímélő volt. Mint vasútbarát, ma sem tartom eretnek gondolatnak, ha valamilyen formában újraindítanák, menetrendbe állítanák. Főként úgy, hogy emiatt bezárásra ítélt szárnyvonalakat menthetnének meg, újíthatnák fel – így tehervonatok is közlekedhetnének rajta. Még fantázianévvel is el lehetne nevezni ezt a vonatpárt, amely a Dél-Alföld és Dél-Dunántúl olyan településeit érinthetné, amelyek turisztikai szempontból sem elhanyagolhatóak.

Elképzelhető a vonat, mely Gyuláról indulva Békéscsaba–Orosháza–Gyopárosfürdő, Szentés-Csongrád–Kiskunfélegyháza–Kiskunmajsa–Kiskunhalas–Bácsalmás–Baja–Bátaszék–Pécs–Villány–Harkányfürdőre és vissza „Termál Expressz” néven futna.

De régen újra kellett volna indítani a Bácsalmás-Csikéria-Szabadka vonalszakaszt is. Modern, utasbarát, környezetkímélő szerelvényekkel, melyekhez megoldható az autóbuszos „ráhordás”, jól időzített csatlakozással közbeeső állomásokon.

Nem szabad Magyarországon a vasútvonalak bezárására még csak gondolni sem, viszont fejleszteni annál inkább, a

szárnyvonalakat is. Hogy miből? Természetesen szakértelemmel, pénzből! Magyarországon és az Európai Unióban van pénz, főleg egy olyan országban, ahol a bankok napi tiszta jövedelme több mint egy milliárd forint, illetve ahol prominens figurák végkielégítésére százmilliókat fizetnek. Megfelelő infrastruktúrával, utas-barát csatlakozással forgalmassá, élhetővé lehet, és helyzetbe kell hozni a szárnyvonalakat is.

FÜLÖP PÉTER

FÚJJUK EL A GYERTYÁKAT!

A HÚSZÉVES KÖZTÁRSASÁG SZÜLETÉSNAPIJÁRA

Húsz éves a Magyar Köztársaság. Nagykorú, mégis korlátozottan cselekvőképés. Miért? Mert a „hős” rendszerváltók levágták kezét-lábát, szellemét elhomályosították, hogy mára csak az EU és az IMF nagyhatalmú urainak beleegyezésével vonszolhassa meggyötört testét.

Na nem a köztársaságot sajnálom. Volt nekünk egy jobb, egy élhetőbb: a népé.

Soroljuk, milyen gyertyák díszítik a mai tortát? Bezárt iskolák, éhező gyerekek, leépített kórházi ágyak, ellehetetlenített mentőszolgálat, elkótyavetyélt közüzemek, felszámolt gyárak, hajléktalanok, munkanélküliek, koldusok, elárverezett otthonok, öngyilkos családfejek, megnyirbált nyugdíjak, méregdrága gyógyszerek, fagyhalottak... Soroljuk még, urak? Túl sok lesz abból a gyertyából, nemhogy szülinapra, temetési szertartásra is!

Mert minden egyes láng egy vádpont, vádpont mindazok ellen, akik húsz éve duhaj tobzódásukban a sajtójukért elvették a Mindent. Életet, sorsot, jövőt.

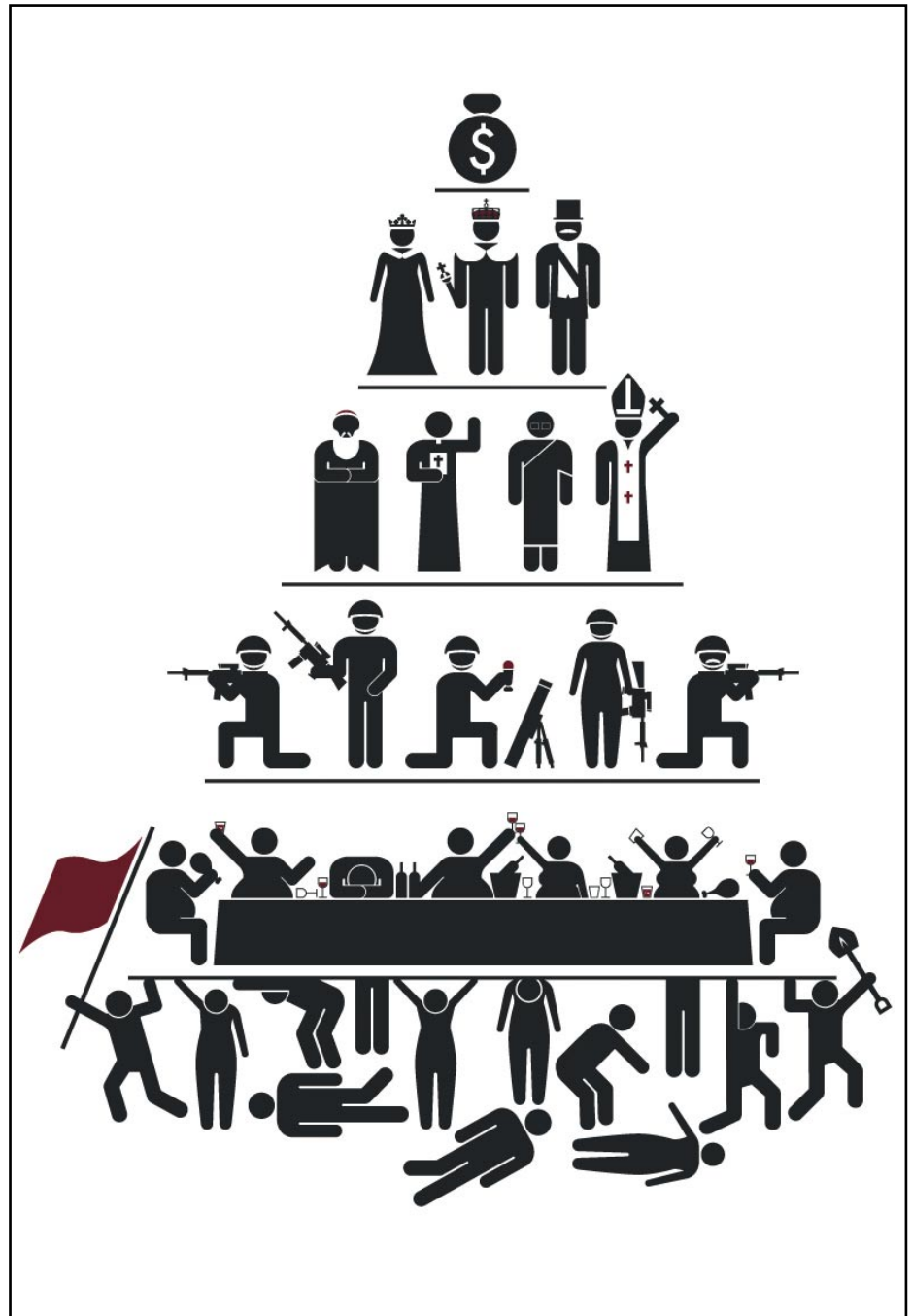
Ünnepet ülnek még most is, glóriává fényezve a szmogot, hátha van még, aki elhiszi: a meghatottságtól fuldoklik, nem a füsttől.

Október 23-án szokatlan csend volt Magyarországon. Persze, választások előtt nem illik a „balhé”. Mégis, más érzésem volt. Mintha mi, a csendes többség szomorúan emlékeznénk arra, ami húsz év előtt volt. Apáink, nagyapáink önzetlen munkájára, a felépített hidakra, gyárakra, megművelt földekre, szorgosan zakatoló üzemekre, falukában legelő jószágokra, egy tisztességesebb világra.

Ahol nem kellett sután elfordulni a hajléktalan kéregetőtől – mert nem volt olyan. Ahol nem kellett beteg gyerekeknek adakozni – mert az állam megadta nekik, amit kellett. Ahol nem kellett állásért reménytelenül kuncsorogni – mert volt munka, s így fizetés is.

Szinte semmink nem maradt.

Kilencmillió magyar a kordonon túlról csodálhatja, hogyan élnek a gazda-

gok. Ekkora kárt nemhogy húsz év, de évszázadok alatt sem tettek holmi királyok. Na igen, ők talán tudták, hogy ha az istenadta népnek nincs miből adni, hát nekik se lesz.

A mostani kiskirályokat ez húsz év alatt nem érdekelte. Ami kellett nekik, elvették, a többi legyen az újkeletű hará-

csolók gondja. Az ő megélhetésük generációkra biztosítva van...

Hallottunk már ilyet, innen is az ősi harag: mi lesz, ha visszakérjük saját gyermekeink jogos örökségét?

Ideje, hogy mi fújjuk el végre a gyertyákat!

CSEH KATALIN

BŰN ÉS BŰNHŐDÉS - 1956, 1989, 2009

Gyakran mondogatják az emberek, hogy így meg úgy büntetnék a parlamenti politikusokat, a bankárokat, a minisztereket ezért a sok nyomorért, öngyilkosságért, fagyhalálért, gyermekek éhezéséért, munkanélküliségért. Talán van egy kevéske igazuk. Akik megnyitották a kapukat a szabadrablás, az ország kiürítése és az emberek megalázása előtt, akik eladtak és akik vettek, raboltak és rabolnak, hazudtak és hazudnak – bűnhődjenek!

De mit akart Nagy Imre és bűntársai? Állítólag ilyen szemét rendszert, mint amiben élünk... Azt mondják az ország jelenlegi bitorlói, hogy ami 1956-ban kezdődött, az 1989-ben folytatódott, és most fejeződik vagy fejeződött be. (Itt mindenki azt mond, amit akar, lényeg, hogy sokan szerepeljenek). Szép kis befejezés! Nagy Imre nem a személyi kultusz és a gazdasági hibák felszámolását akarta csupán, hanem rendszer-váltást, úgynevezett polgári demokráciát, ami Közép-Kelet Európában elég pocskérra sikeredett. Személyi kultusz helyett pénzkultuszt, sztrájkjogot munkanélküliséggel tarkítva, és még rágondolni is rossz a többire. Ezt akarta? Ha igen, milyen büntetést érdemelt? A legsúlyosabbat! Nem beszélve arról, hogy ki tudja, hányadszor cserélt köpönyeget. Előélete elég „rejtelmes”...

Mi van most? Ha Neked tetszik, ami van, akkor örülj '56-nak, '89-nek, sajnáld Nagy Imrét és bűntársait, és szeresd a jelenlegi népnyzúzókat, iratkozz be egy kapitalizmust dicsőítő gospel-kórusba! De Neked nem tetszik! Utálod az egészet, elegend van a sok mocskból. Akkor most helyes volt-e a legsúlyosabb büntetést kiszabni azoknak a fejére, akik EZT akarták?

Nem volt megtorlás. Csak megbüntettek néhányat a bűnösök közül. Csak néhányat! Elegen maradtak, akik mérgezték a szocializmust, és megcsinálták '89 bársonyos ellenforradalmát, azonnal az ebek elé vetve Magyarországot. Sándor bátyám mondta, hogy nincs kizárva semmi, az ellenforradalmárok beférköztek az államhatalomba, és mindent elkövettek, hogy lejárássák a kommunista eszmét. Utólag bebizonyosodott, hogy igaza volt. 2009-et írunk, itt az ideje rendes számvetést csinálni a tisztánlátásért.

Egykori MSZMP-tagokat tüntetett ki Mammon hűséges fegyverhordozója, olyanokat, akik soha nem mondták, hogy ellenforradalom. Hiszi, aki akarja! Én soha nem mondtam, hogy forradalom, mert túl fiatal

vagyok ahhoz, hogy további életem a kapitalizmusban éljem le. Nincs olyan múltam, amivel nehéz lenne szembenézni, és azt kéne kiabálni a tükörbe: milyen kommunista vagy te? Miért nem védted a szocializmust '89-ben? Mert, ha többen lettünk volna bátrak, ma vörös csillag lángolna az Országháza tornyán!

FOGARASI ZSUZSANNA

Gyilkos politika

Bármennyire is próbálják eltusolni, a médiát kizárni, távol tartani az egyre szaporodó tragédiáktól, lassan már nap, mint nap hallani politikai elitünknek köszönhető halálesetekről. Az ördögi tervet évekkal ezelőtt megalkották. Kezdődött azzal, hogy a mostani kormány szemet vetett az épületre, ezért bezárták az Országos Pszichiátria és Neurológia Intézetet (OPNI) Budapesten. Az intézkedés után megnőtt az egykoron itt kezelt betegek öngyilkossága, tragikus baleseteinek száma – s a gyógyszerüket ki sem váltók, felügyelet nélkül maradtak további soráról csak sötét elképzelések keringenek.

De áldozatokat nem csak itt szed a „reform”. A bankok reklámok özönével csapták be a hiteleseket. Szinte rájuk tukmálták a kölcsönt, hogy nagyobb jutalékot kapjon az ügyintéző, több kizsákmányolt jusson a banknak. Persze a hitelfelvevő is hibás, de a valódi bűnös az állam, a kormány. Hagyta, hogy a bankok kényük-kedvükre módosítsák a szerződéseket, és a gazdasági válságra hivatkozva megemelik a törlesztőrészleteket.

A válság idején a kormány nemhogy megálljt nem parancsolt, de a bankokat pumpálta tele magyar adóforintokból, s az IMF hitelből jött pénzzel! Holott a lakoságnak, a magyar kis- és középvállalkozónak, az agráriumban dolgozóknak kellett volna adni a pénzt, hogy megerősödjenek, és a nehéz helyzetben lévő, válsággal küzdő országunkat kimozdítsák a mélypontról. Pedig Európán belül is volt olyan tagállam, amelyik védelmébe vette az eladósodott embereket. Nemhogy nem engedték a multiknak, hogy kisémmizzék a társadalom elszegényedett rétegeit, de államosítottak bankokat, kilakoltatási és árverezési tilalmat is bevezettek. Nálunk a kormány törvényes lehetőséget teremtett a multiknak, bankoknak, hogy mindenükből kiforgassák az embereket.

Itt is szüretel a kapitalista halál: egyre több, a bedőlt hitel miatt árverezésre kerülő ingat-

lan tulajdonosa öngyilkosságba menekül, mert nem látja a kiutat. Csakúgy, mint azok a libatenyésztők, akik Bajnai úr „áldásos” tevékenysége miatt menekültek a túlvilágra. De róluk is hallgat a média, mint azokról, akik még úgyahogy tengetni tudják napjaikat.

S ne gondoljuk, hogy itt az emberéletet követelő politikai intézkedések vége!

Borzasztó, amikor gyerekek olyan éhesen mennek iskolába, hogy tanítás közben kiszédülnek a padokból. Az meg már tragikus, mikor gyerekek halnak éhen. Most már a felnőttek között is szedi áldozatait az éhhalál. A minap Franciaországban egy munkásasszony halt meg a munkavégzés közben. Utolsó szavaiban azt mondta „négy napja nem ettem”. Ha ez igaz, és miért ne lenne az, akkor ő már hónapok óta éhezett, egyre kevesebbet evett, hogy a közüzemi számláit, hiteleit fizetni tudja, mert féltette egyetlen vagyonát, az otthonát. Ki tudja, nálunk, egy sokkal rosszabb gazdasági helyzetben lévő országban hány ilyen eset van, amiről egyszerűen „elfelejtenek” beszámolni? A hazai fagyhalottakról már így, október közepén is hallhattunk bőven eleget...

Ki kell mondani: ezekért a halálesetekért a kormány a felelős!

A jövő évi költségvetésben már szerepelnek olyan elvonások, melyeket önkormányzatoktól, egészségügytől, oktatástól és sorolhatnánk, hány helyről kívánnak elvonni. A kistéleplési polgármesterek siránkozva mondják, hogy ennek a megszorításnak köszönhetően nem fognak tudni működni, nem hogy szociális segílyt adni, vagy anyagilag támogatni a település közéletét. Az egészségügytől úgy vesznek el pénzt, hogy már most is százszor kevesebb van a normális működésre, mint kéne.

Hány ember életébe kerül még ez a politika?

Mert ez a kormány nem mást folytat, mint népirtást. Ez a politika gyilkos politika.

KOVÁCS ISTVÁN

Az én húsz évem – Kígyós Alice • Amigó György

A SZABADSÁG A MUNKÁSPÁRT 20. SZÜLETÉSNAPI ALKALMÁBÓL SOROZATOT INDÍT „AZ ÉN HÚSZ ÉVEM” CÍMMEL. A MUNKÁSPÁRT TÖRTÉNETE – KÖZÖS HARCUNK HISTÓRIÁJA. NAGYGYŰLÉSEKRŐL, FELVONULÁSOKRÓL ÉS VÁLASZTÁSOKRÓL ÉPPÜGY SZÓL, MINT A MINDENNAPI MUNKA, A SZÓRÓLAPÓZÁS, A KOPOGTATÓCÉDULA GYŰJTÉS VAGY AKÁR CSAK EGY PIACI BESZÉLGETÉS „APRÓ” PILLANATAIRÓL. VÁRJUK MINDAZON PÁRTTAGJAINK ÍRÁSAIT, AKIK ÚGY GONDOLJÁK, HOGY A MUNKÁSPÁRT KÖZÖS KINCSEVÉ TENNÉK AZ ELMŰLT HÚSZ ÉV SZÁMUKRA FONTOS, EMLÉKEZETES PILLANATAIT. EZÜTTAL KÍGYÓS ALICE ÉS AMIGÓ GYÖRGY EMLÉKEIT IDÉZZÜK FEL.

KOMMUNISTA VAGYOK

Karcagon 1989. novemberében a volt pártbizottság épületében tartottuk az újjáalakuló MSZMP gyűlését. Úgy ötven-hatvanan jöttünk össze. Ott volt a városi pártbizottság volt titkára, felesége, Zagyai János, és sok ismerős a munkás-örsegből is.

A gyűlésen többen felszólaltak, a végén pártcsoport-bizalmiakat választottunk, majd Horváth Sándort megválasztottuk párttitkárnak. Minden hónapban egyszer tartottunk taggyűlést. Eleinte Horváth Sándor lakásán jöttünk össze, mert nem rendelkezünk helyiséggel.

Jött az első választás, ajánlócédulagyűjtés, sikeres volt, mert összejött a szükséges mennyiségű ajánlószelvény. Országgyűlési képviselőnek párttitkárnak jelöltük. Az önkormányzati képviselő-választáson kilenc főt kellett megállítani a kettes körzetben, engem is jelöltek, s bár sajnos nem jutottam be, nagy örömünkre Horváth Sándor igen. Így legalább egy fő képviselhetette a pártot az önkormányzatban. Ekkor kaptunk egy helyiséget a volt pártházban, amit a mai napig bérelünk.

Ezután jött az első aláírásgyűjtés a NATO-tagság ellen, szépen gyűltek az aláírások, nem csak itt Karcagon, de Berekszentmiklóson is. Szolnokon részt vettünk a NATO elleni tüntetésen.

Április 4-én megkoszorúztuk a felszabadulási emlékművet, amit azóta elbontottak. A szovjet katonai sírokat rendszeresen rendben tartottuk, a mai napig is, bár a kijárók száma jelentősen csökkent az évek során.

Részt vettem azokon a gyűléseken, amiket a megyében Thürmer Gyula tartott, Túrkevéren, Abádszalókon, Szolnokon, Kisújszálláson. Rendszeresen fel-

mentem a többi elvtárral, elvtársnővel Kádár János halálának évfordulóira, egy szál virággal tisztelegve a sírjánál. Sikertült egy alkalommal az unokanővéremet, majd az egyik kolléganőmet, később a lányomat is elhívni magammal. Sajnos három éve már én sem tudok felmenni korom és betegségem miatt.

Itt a bérházban, ahol lakom, tudják rólam, hogy párttag vagyok. Van egy kis csoport, akikkel rendszeresen tartom a kapcsolatot. A Szabadság újságot megjelenése óta járatom, és a Jász-Kun Munkás újságot is, ezeket elolvasás után továbbadom a csoportom tagjai között felváltva, és másoknak is, hogy ismerjék meg pártunk politikáját. Beszélgetek az emberekkel és felhívom a figyelmüket arra, hogy a parlamenten kívül is van párt, amelyikre lehet és érdemes is szavazni. S ez a Magyar Kommunista Munkáspárt.

Nőnap és anyák napja alkalmából a párt képeslap-üdvözlését továbbítom a

csoportom tagjainak, és olyanoknak is, akikről tudom, hogy szimpatizálnak elveinkkel.

Húsz év nem volt könnyű, sok csalódás ért, főként egyes embereken keresztül, akik vagy ilyen, vagy olyan okból elfordultak a párttól, de ez nem befolyásolt a párthoz, elveimhez való hűségemben. Erre büszke vagyok és halálomig az is maradok.

Igaz, gyermekeimet, unokáimat sohasem erőltettem a párthoz való csatlakozásra, de tudják, mi az elvem, a döntést nekik kell meghozni. Ajánlószelvényüket ideadják, szavazni is a pártra szavaznak, ezt már régen sikerült elérnem náluk.

Negyven éve vagyok párttag, ebből ez volt az én utóbbi húsz évem. Amit tudtam és tudok, még megteszem abban a reményben, hogy egyre többen fognak közeink állni, hogy boldogabb és jobb életet biztosítsanak a jövő nemzedéknek.

MINDENNAPOS KÜZDELEM

Szerencsés vagyok, mert 1945-ig „csak” 17 évet éltem meg a Horthy-fasizmusban és a nyilas-érában.

Szerencsés vagyok, mert a szocialista társadalom építése idején 45 évet élhettem.

Szerencsés vagyok, mert az új ellenforradalom hatalomra jutása, 1990 óta is küzdhetek a burzsoá hatalom ellen, a szocializmusért.

Szerencsés vagyok, mert 1947-től megszakítás nélkül – 62 éve – tagja lehetek a kommunisták nagy családjának, kezdettől a mai napig pártmunkásként.

Emlékezetem szerint 1989-ig nem volt túlságosan nehéz kommunistának lenni. Persze akkor is volt sok gondunk, ezekből adódóan feladataink, tennivalónk. Ám az igazságos társadalmi célok, a szocialista távlatok, a gazdasági, politikai, tudományos, kulturális sikerek, a szakszerű, nemzetközileg is elismert baloldali államvezetés népünk nagy többségének rokonszenvét és támogatását váltotta ki. A kommunistáknak becsülete volt!

Merőben más helyzet alakult ki 1990 után, amikor is az MSZMP akkori legfelső vezetői közül számosan, elárulva a magyar és a nemzetközi baloldali munkásmozgalmat, a magyar népet, világraszóló eredményeinket, tálcán nyújtották át a néphatalmat az ellenforradalmi burzsoáziának.

Az ellenséges politikai környezetben, a burzsoá diktatúra viszonyai között a mi pártunknak az apróbb eredményekért azóta is keményen meg kell harcolni. Kapitalista viszonyok között tanuljuk, hogyan kell kommunistaként élni, tevékenykedni, szervezni a pártot.

Felismertük, hogy a tömegek között az agitációs munka elsőrendű feltétele, hogy a Munkáspártban egységes rend legyen. Pedig tapasztalható sorainkban a dogmatikus visszahúzás. Sokan még mindig az „egypártrendszeres” vezetési stílust és politizálást hiányolják, ami pedig már régen túlhaladott. Mások viszont a szociáldemokrácia hazug szolamainak híveivé váltak. Ezzel elárulták Marx, Engels, Lenin tanításait. Ezek többsége – szerencsére – el is hagyta a Munkáspártot.

Mindennapos harcot vívunk azokkal, akik függetleníteni akarják magukat a szervezeti szabályzattól, felsőbb szervek határozataitól. Ők azok, akik nem hajlandók politikailag, anyagilag támogatni a Munkáspártot.

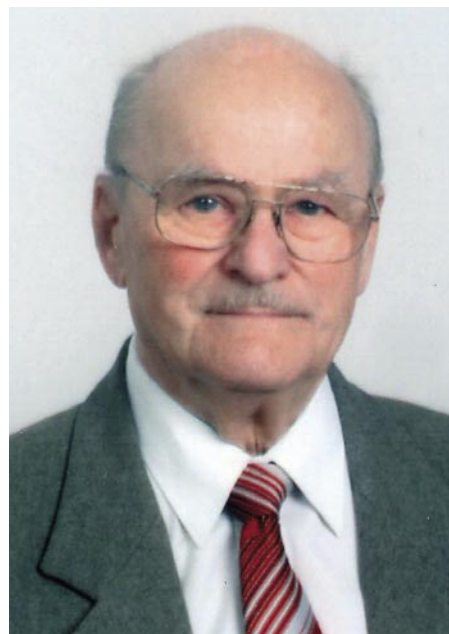
Ugyanakkor örülünk, amikor a kommunista magatartás szép jeleivel talál-

kozunk. Szép számmal tapasztaljuk az áldozatvállalást, az összetartozás megnyilvánulásait, a marxista gondolkodást. Nagy az örömünk, amikor egyszerű, de értékes emberek megtalálják az utat pártunkhoz, és párttagokká válnak. Ezek a pozitívumok, és a téveszmék elleni harcunk adják meg számunkra munkánk értelmét, értékét.

Szerencsés vagyok, mert részese lehetek annak a tevékenységnek, amely a Magyar Kommunista Munkáspárt lényegét jelenti.

Eltökélt szándékom, hogy minden erőmmel hozzájárulok a magyar nép válság érdekében egy új közösségi társadalom megvalósításához, a Munkáspárt célkitűzéseinek teljesítéséhez.

AMIGÓ GYÖRGY

MUNKÁSPÁRTI SZÜLETÉS NAP

**december 19-én
a Baross utca 61-ben ünnepli
20. születésnapját**

A Munkáspárt és a Baloldali Front aktivistái az ünnepet is munkával kezdik, reggel fél nyolctól a Blaha Lujza téren szórólapokat osztanak, ismertetik a párt választási programját, zsíros kenyérral és forró teával kínálják az érdeklődőket.

A Központi Bizottság ünnepi ülése – ahová minden párttagot szeretettel várunk – 10 órakor kezdődik a Baross utca 61. első emeleti nagytermében. Ünnepi köszöntőt mondanak Thürmer Gyula mellett a Munkáspárt és a Baloldali Front vezetői. Az ünnepi műsorban versekkel, filmekkel idézzük fel a Munkáspárt elmúlt 20 évét.

Délután három órától a Nőtagozat cigányzenével és meleg büfével várja az ünneplőket a harmadik emeleten.

**Az ünnepségre szeretettel várjuk a párt minden tagját!
A Magyar Kommunista Munkáspárt**

Megjelent Thürmer Gyula új könyve!

Mi volt Kádár János végrendelete?

Erre a kérdésre is választ kap, ha eljön november 10-én, délután 16 órakor a Csepeli Munkásotthon második emelet 204-es termébe, ahol Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke dedikálja most megjelent, „Az elsikkasztott ország” című könyvét. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

A könyv megvásárolható a nagyobb könyvesboltokban és a Munkáspárt Baross utcai székházában.

Találkozunk az 56-os körnél!

Emlékezzünk idén is közösen az 56-os ellenforradalom mártírjaira!

Szeretettel várunk minden kedves párttagot és érdeklődőt megemlékezésünkre a Fiumei úti Nemzeti Sírkertbe, az 56-os körhöz 2009. október 30-án (pénteken), 15.00 órakor.

Ebben az évben is munkával kezdjük a mártírok előtti tisztelgést: a sírok körüli falevelek eltakarítására várunk minden segítőt, aktivistát október 29-én, csütörtökön, 13.00 órától.

„A tettekre figyeljünk...”

A gyűjtés kilencedik hete (zárás 2009. október 19.)

A teljes adományozott összeg eddig a napig 5.294 ezer forint. Ezt az összeget a szimpatizánsokkal együtt 892 fő adományozta. Az egy főre eső átlag 5.935 forint

Ezen a héten kiemelt adományozóink: Baráth Istvánné Budapestről, 25 ezer forint, Jámbor Istvánné 15 ezer forint, Kovács Ferenc 10 ezer forint, mindketten ugyancsak a fővárosból. Az adományokat köszönjük.

Az elmúlt hetekben olvasóink alkalomról alkalomra elolvashatták mindazok nevét, akik 10 ezer forintnál nagyobb összeget adományoztak. Büszkéek vagyunk rájuk, hiszen az átlagnál nagyobb áldozatot vállaltak. Sokan mások is küldtek pénzt, de kevesebbet. Ki azért, mert csak kevesebbre tellett, ki azért, mert nem akart többet adni. Megértjük azokat a barátainkat, elvtársainkat, akik most maradtak munka nélkül vagy most árverezik el a házukat, vagy egyéb súlyos gondjuk, bajuk van. Nekik tényleg nehéz. De nem értjük azokat, akiknek tellene többre, mégsem adnak.

Pártunk elnöke sok levelet küldött ki, kérve a tagság áldozatvállalását. A párt minden tagjának írt, a párt minden tagját kérte. A túlnyomó többséghez el is jutott a levél. Mégsem jött még válasz mindenkitől. Miért? Miért nem reagálunk, ha a párt elnöke a párt érdekében kér tőlünk? Miért nem sietünk segíteni, amikor tudjuk, hogy a párt vezetése nem kérhet más-tól, csak tőlünk, kommunistáktól?

A választ csak egymástól tudhatjuk meg. Kérdezzük meg egymást a taggyűlésen, a baráti beszélgetéseken, a párt rendezvényein. Kérdezzük meg egymást: te már támogattad a pártot? Sőt, így: te már támogattad a Pártot?

Karacs Lajosné

A XIII. kerület kommunistái búcsúznak Hámori György elvtársától

Hámori György 1925. július 26-án született Budapesten. Elemi iskoláit Alsógödön végezte, majd Budapesten folytatta kereskedelmi iskolai tanulmányait, s 1945-ben, a felszabadulás után érettségizett. Vörös Akadémiát végzett gazdasági, műszaki szakon, s 1950-tól a Pénzügyminisztériumban dolgozott. Munkája mellett elvégezte a Marx Károly Közgazdasági Egyetemet, s 1959-ben diplomás közgazdász lett – mindezt súlyos mozgásszervi betegségek elviselése mellett. Társadalmi munkáját az MSZMP XIII. kerületi Oktatási Bizottságában végezte. Az 1956-os és az 1989-es rendszerváltás sem rendítette meg hitében, marxi-lenini elveihez hű maradt. Egyenes jellemű, a hibákat bíráló kommunista volt.

Emlékét megőrizzük.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>